

LBRIS

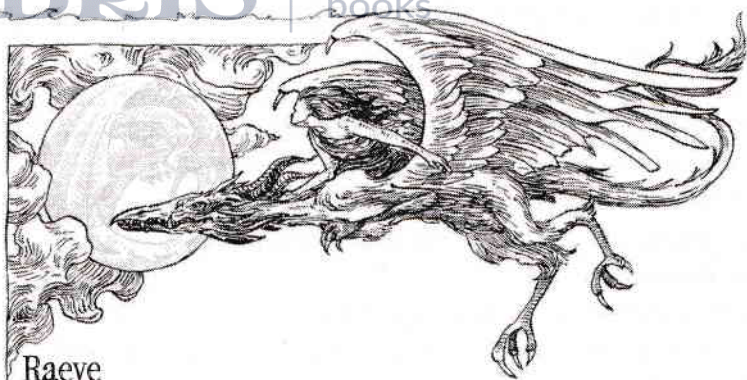
We know
books

SARAH A.
PARKER

SĂ PRINZI
O LUNĂ
CĂZĂTOARE

Traducere din limba engleză de
LAURA CIOBANU

LEDA EDGE

CAPITOLUL 1

Faza 5 000 165 După Piatră

MĂ COCÂRJEZ, ADOPTÂND POSTURA UNUI OM UMILIT.
Speriat.

Cotesc și mă opresc la picioarele scării, urmărită de o ciocârlie-de-pergament care zboară atât de aproape, încât mă mir că nu mă înghiontește s-o culeg din aer.

Îmi răsucesc inelul de fier de pe degetul mijlociu în timp ce privirea îmi suie pe trupul paznicului înarmat până-n dinți ce blochează tunelul întunecos din fața mea: brațele încrucișate, capul ras care aproape atinge tavanul boltit, un stol de ciocârlii-de-pergament ce se izbesc de ușa din spatele lui. E de două ori cât mine și arborează un rânjet care pare să-i fi deformat chipul în mod permanent.

Privirea lui dezaprobatoare poposește pe tăietura din urechea mea, aflată aproape de vârful ascuțit. Ca și cum o gură micuță ar fi mușcat o bucată din cartilaj.

Cuparea mea.

— N-ai jeton, nu intri, huruie el, categorisindu-mă imediat drept o ființă inferioară. O nulă. Cineva care nu aude niciunul dintre cântecele celor patru stihii.

Bag mâna în buzunar și scot jetonul de piatră gravat pe ambele părți cu emblema prestigiosului club: o gură cu stalactite itite în toate direcțiile, gata parcă să muște. I-l întind, prefăcându-mă că-mi tremură ușor mâna, și-l simt cum mă măsoară din cap până-n picioare în timp ce aruncă jetonul în aer ca pe o monedă. Clinchetul armurii albastrii îi însoțește fiecare mișcare.

Sunt curioasă de ce lasă ciocârliele să se adune la ușa în loc să le dea drumul imediat, dar Raeve este cea care rostește tot ce-i trece prin cap, și în clipa asta eu nu sunt Raeve.

LBDIS

We know
books

— Sunt Kemori Daphidone, zic cu o voce dulce și supusă. Bard itinerant.

— De unde?

— Din Orig.

O așezare din interiorul zidului prin care n-am călcat vreodată, nu că asta m-ar împiedica să trâncănesc despre ea dacă mi-ar cere amănunte.

Pregătirea temeinică este armura mea. Poart-o sau mori!

El cercetează jetonul și mi-l înapoiază, zicându-mi posac:

— Fără vâl!

Îl privesc pe sub genele garnisite cu fulgi.

— Face parte din rol. Sunt în programul de divertisment din seara asta.

Scot din buzunar un pergament făcut sul și i-l întind.

— Am fost prevenită despre regula care interzice vâlul și de aceea mi-am acoperit numai partea de jos a feței.

Desface sulul încruntându-se și își plimbă cu atâta încetineală ochii mici peste scrisoarea de angajare, că simt un cârcel în ceafă. Mă roade nerăbdarea.

În cele din urmă, pricepe și face ochii mari.

— A, ești înlocuitoarea!

Încuviințez cu un aer timid și modest, deși nu-mi doresc decât să-l dau cu capul de perete.

Zdravăn.

El strânge sulul și mi-l înapoiază, apoi se trage în lături și deschide ușa.

— Etajul trei. Fii atentă la horopsit! În momentul ăsta atât de târziu al ciclului aurorei este nemaipomenit de flămând.

Fiorul care mă trece nu e unul prefăcut.

Pătrund în îmbrățișarea caldă și cu iz de fum a Gurii Flămânde și sunt atacată de un miros puternic de mosc cu note ascunse de sulf. Ușa se trânteste în urma mea și a stolului de ciocârlii-de-pergament care se împrăstie. Străbat un tunel întunecat și ies în gura strâmtă a unei caverne spațioase și înalte de forma unui plămân de piatră.

Cobor câteva trepte și ajung pe una dintre nenumăratele cărări ce se întretes printre izvoarele termale luminoase. Din adâncurile lor albastre se ridică aburi. Pe treptele lor sunt așezați oameni cu capetele date pe spate care se lăfăie în căldura mângâietoare a apei. Un paradis drăguț pentru cei care dețin suficientă putere sau influență politică pentru a se menține în grațiile Coroanei.

Las să-mi scape un râset amar.

Aici este ușor să te prefaci că regatul nostru preaiubit nu stă cuibărit pe un pat de oase.

O scară separată, susținută de stâlpi acoperiți de mușchi, duce la etaj. Mă îndrept către ea, urmând meandrele cărărilor labirintice, când un vălătuc de abur se transformă într-o creatură palidă și slăbănoagă, cu ochi ca două nestemate negre.

— Căcat! murmur, oprindu-mă.

Horopsitul își răsucește capul într-o manieră nefirească, mă privește drept în față, adulmecând, și lasă să-i scape un oftat plin de poftă.

— Măi, măi, măi... ce suflețel dolofan și *suculent*...

Ah!

— Ce drăguț din partea ta să zici așa ceva! Eu o să-mi văd de...

— Aici sunt spirite care vor cu disperare să-ți vorbească. Ce-ar fi să-mi dai o mică înghițitură din sufletul său? întrebă făptura, și judecând după vocea ei aș jura că salivează. Pe urmă poți să auzi *tot* ce au ele de spus.

Nu, *mersi!*

— Sunt silită să te refuz.

Din toată inima.

Părând să-mi ignore obiecția, făptura plutește înainte, adunând în jur fuioare de abur pe care le întinde spre mine ca pe niște degete vapoaze gata să mă înhațe.

Mă răsucesc pe călcâie și pornesc în grabă pe o altă cărare, simțind că mi s-a zburliț părul de pe ceafă. Privesc peste umăr și zăresc făptura aplecată acum deasupra unui bărbat rezemat de buza unui izvor termal, absorbind o substanță întunecată dintre buzele lui întredeschise.

Mă trece un fior.

Le mulțumesc în tăcere Creatorilor că horopsiții sunt rari și că băntuie numai perdelele de ceață, ronțâind bucățele de suflet în schimbul unor mesaje de la decedații cooperanți.

Nu-mi trece prin cap ceva mai rău. Sunt convinsă că niște spirite atât de *desperate* încât să vrea discute cu mine n-au nimic drăguț de zis.

Nu că le-aș învinovăți.

Din fericire, ciugulitorii ăștia siniștri de suflete sunt ușor de distras.

O zbughesc în susul unei scări, suind mult deasupra degetelor de abur. Când ajung la etaj, presărat cu mese de *skripsi*, până la mine răzbat răsete și clinchete de pahare.

În jurul meselor sunt adunați oameni care puflăie din *fumigeane* și beau băuturi spirtoase și acidulate, ținându-și cărțile aproape de piept. Zarurile saltă și grămezi de *sângele-dragonului* trec dintr-o mână într-alta.

Îmi plimb pe furiș privirea peste hainele lor. Unii poartă robe colorate și bătute cu pietre prețioase. Alții poartă haine bine croite și tunsorile lor elegante au porțiuni rase în formă de pene, iar de lobi le atârnă perlele de elementaliști. Dovada talentului lor de a auzi cânturile diverselor stihii:

Roșu pentru Ignis.

Albastru pentru Ploya.

Cafeniu pentru Buluvan.

Transparent pentru Noura.

Chiar și fără perle, îi poți distinge pe elementaliștii de rang înalt din regatul Crepusculului tocmai din partea opusă a unei încăperi: sunt cei care arborează mai mult de zece culori pe un singur veșmânt, ca și cum asta le-ar conferi puterile dragonilor viu colorați care-s stăpânii văzduhului în acest regat.

Mărețele *Guri-de-Vulcan*.

Ceea ce e amuzant, având în vedere că ar fi primii care să verse sângele acestor fiare dacă minele de sângele-dragonului s-ar epuiza vreodată.

Sunt la jumătatea unei scări înguste, tăiate în peretele din fund, când de sus coboară vijelios un bărbat înalt și lat în umeri, învăluit într-o mantie.

Mă opresc. Nu reușesc să văd mare lucru din fața lui, cu excepția bărbiei puternice, acoperite de o barbă întunecată, bine tunsă, căci restul trăsăturilor sunt ascunse în umbra glugii.

El nu încetinește. Continuă să tropăie apăsător pe scări, în ciuda faptului că port o rochie roșu viu pe care-i imposibil să n-o observi.

Sunt cât pe ce să scrâșnesc din dinți, dar îmi amintesc de capsula metalică ce-mi acoperă măseaua exact la timp ca să evit activarea nedorită a armei mele secrete.

Insul ăsta abia începe de unul singur pe scară, ceea ce înseamnă că a trece unul pe lângă altul o să se lase cu înghesuială.

Splendid!

Aere tipice de elementalist, să se gândească numai la sine!

Oftez, mă cocoșez și mai tare și fac un pas în lături, amintindu-mi că sunt Kemori Daphidone, bard itinerant din Orig. O ființă umilă. Speriată. Și că în mod cert nu mă aflu aici ca să-i pun piedică din *greșeală* acestui ins și să-l privesc cum cade pe scări.

Categoric nu.

Îmi lipesc spatelul de perete, îmi plec privirea și aștept ca pașii apăsați care se apropie să treacă pe lângă mine. E atât de aproape, că mă lovește un miros de mosc și fum, cu o notă de piatră proaspăt spartă, împlânzită de o aromă untoasă.

Răsuflarea mi se poticnește, apoi îmi revin cutremurându-mă, ca și cum n-aș vrea să mă despartă de mirosul acesta dens și senzual, care e posibil să fie unul dintre cele mai minunate mirosuri pe care le-am inhalat...

El se trage în lături, înghesuindu-se să treacă.

Și se oprește.

Sunt prinsă în umbra lui ca o flacără în beznă și inima îmi bate năvalnic. Înaintându-mi tot mai sus în gâtlee cu fiecare clipă chinuitor de lentă.

De ce nu-și vede de drum?

Pășesc în lături și mai urc o treaptă, eliberându-mă de atracția lui.

— Scuzați-mă!

Am locuri de vizitat și mâini de tăiat.

Un mărăit surd î se desprinde de pe buze de parcă s-ar elibera cu forța.

Simt că aerul se mișcă.

Mă mișc și eu odată cu el.

Mă răsucesc și-l apuc de încheietură cu viteza fulgerului. Aerul se încarcă de tensiune. Îmi cobor privirea către mâna lui mare și acoperită de cicatrice, oprită la jumătatea unui gest, ca și cum ar fi fost pe punctul de a-mi apuca vălul și a-l smulge.

Ce cretin!

Deși nu-i pot vedea ochii, îi simt privirea sfredelitoare cercetându-mă cu o asemenea intensitate, că mi se taie respirația. Apoi atenția lui este atrasă de tăietura rotunjită din urechea mea.

Apoi din nou de ochii mei.

Pe limbă mi se adună cuvinte tăioase ca niște ghimpi, pe care mă simt ispitită să le scuip spre el. Apoi îmi amintesc că oamenii care se pun cu elementaliștii de rang înalt sfârșesc ca hrană pentru dragoni.

Îmi înghit cuvintele. Niciodată nu mă simt bine făcând asta, oricât de des mi se-ntâmplă.

Îl eliberez din strânsoare, îmi las capul în piept și urc de-a-ndăratelea câteva trepte, oprindu-mă numai când ajung să-l privesc de sus. Suficient de departe ca să nu mă mai simt ispitită să-i trag un pumn în gât pentru că s-a gândit că îmi poate smulge vălul.

— Scuzele mele! Îngaim, încercând să adopt un ton umil și eșuând lamentabil. Vălul face parte din rol.

Se lasă o tăcere groasă ca un sirop lipicios.

Mișcă-te, Raeve!

Ieșită din raza de acțiune a brațului său, mă răsucesc pe călcăie și urc în grabă scara.

Nu privesc îndărăt. Îmi flutur scrisoarea și jetonul pe dinaintea unui șir de paznici cu fețe împietrite și unul iese din rând ca să mă conducă spre scenă. Sunt condusă într-un bârlog întunecos, unde stăruie un miros de fum de turbă și mied. Schimbarea dramatică a atmosferei mă șochează.

Colți de piatră coboară din tavan, împărțind spațiul în segmente colorate în ruginiu de lumina torțelor din zid. Pe pereții exteriori se înșiră separeuri slab luminate, cu draperii groase ce asigură intimitatea celor care o doresc. Servitori nuli străbat încăperea spațioasă, cărând tăvi încărcate cu stacane cu mied și alte băuturi ce încețoșează mintea, pentru a le servi elementaliștilor veseli adunați în jurul meselor de piatră răspândite de jur împrejur.

Din umbra paznicului, arunc o privire furișă către clientela amestecată, cu nervii zbârnâindu-mi de frustrare pentru că nu văd chipul pe care-l caut.

Te rog să fii într-un separeu!

Paznicul mă conduce spre o scenă aflată în centru, înconjurată de numeroase stalagmite care seamănă cu zăbrelele unei cuști, și aproape că izbucnesc în râs, pentru că nu-mi pot imagina o potrivire mai morbidă.

Înăuntru, o femeie slabă, cu oase delicate, stă pe un scaunul ținând în mâini o vioară albă pe care sunt gravate rune luminoase, probabil pentru a face sunetul să răzbată până departe. Poartă o rochie simplă cu turnură, ca a mea, dar de culoare albastră și mult mai largă în jurul umflăturii discrete a abdomenului ei de gravidă.

Cu ochii închiși, cântă o melodie melancolică. Fulgi de lumină albă cad din tavanul boltit ca o ninsoare ușoară, se așază pe părul ei deschis la culoare și se sting.

Îi mulțumesc paznicului, apoi urc și mă așez pe taburetul de lângă muzicantă, al cărei cântec ajunge la un crescendo în timp ce eu caut un bețișor amplificator.

— *Runistul* lor se ocupă de el, îmi șoptește ea, coborându-și arcușul și privindu-mă cu ochi verzi și pătrunzători, încadrați de gene împodobite cu fulgi albaștri. Ciclul trecut s-a tot întrerupt.

Ah!

— N-ar trebui să dureze. Apropo, eu sunt Levvi.

— Kemori Daphidone, bard itinerant din Orig.

Îmi adresează un zâmbet prietenos, care tremură când privirea îi poposește pe ceva din spatelul meu.

Inima-mi sare-n gâtlee când un bărbat cu părul roșu trece pe lângă noi, șerpuiind prin mulțime, îmbrăcat într-o haină impecabilă de culoarea sângelui ce se asortează perfect cu perla roșie de elementalist pe care o arborează.

Mă copleșește ușurarea și mâinile mi se încheștează și descleștează nerăbdătoare.

Tarik Relaken.

El ne studiază cu o expresie lacomă care poposește pe bustul meu strâns în corset, apoi își continuă drumul către un separeu unde se află alți trei bărbați. Începe să discute cu însuflețire, lăsând perdeaua trasă în lături ca să arunce când și când o privire spre mine. Priviri pe sub pleoapele pe jumătate coborâte, care mă tratează ca pe o bucată apetisantă de carne din care tare și-ar dori să muște.

Te văd, jigodie!

Îl zăresc pe bărbatul cu mantie pe care l-am întâlnit pe scări și care acum înaintează prin penumbra încăperii...

Mi se înmoaie genunchii.

El trece pe lângă alți clienți și toate gândurile mi se încălcesc când îl văd că se îndreaptă către un separeu gol din fundul încăperii...

Adineauri se grăbea atât de tare, că era să dea peste mine în timp ce cobora scara. Acum s-a întors. *De ce?*

Afaceri? Curiozitate? Sau poate pe scări și-a făcut o impresie greșită despre mine?

Creatorilor, de *ata* s-a întors? Pentru că-i place să stea laolaltă cu nulia și speră la o cucerire ușoară?

Își întoarce capul în direcția mea și privirea lui îmi mătură partea superioară a feței ca o perie caldă cu peri mătăsoși. Aerul dintre noi pare să se solidifice.

Îmi înăbuș un geamăt exasperat.

M-am luptat din greu să obțin aprobarea pentru această misiune. Înseamnă *totul* pentru mine. Dacă dobitocul ăsta o să ne distrugă planurile atât de grijuliu întocmite, s-ar putea să nu mai avem alt prilej cine știe cât timp de-acum încolo. Presupunând că o nouă tentativă ar mai primi măcar *aprobarea*.

— Ești nouă, draguță? Nu te-am mai văzut pe-aici.

Îmi silesc privirea să se împlânzească și mi-o întorc către Levvi. Urechea care-iese din coama luxuriantă de păr poartă la loc vizibil cuparea care anunță că-i o nulă.

— Îi țin locul cuiva.

— Am înțeles.

Își plimbă privirea prin încăpere și, când vorbește, buzele abia i se mișcă:

— Îl vezi pe bărbatul roșcat care tocmai a trecut pe lângă noi? Este nobilul Tarik Relaken. Ține-te departe de el! Multe artiste îi atrag atenția și pe urmă dispar.

Fac ochii mari, prefăcându-mă șocată.

— Serios?

Ea face semn că da.

— Culoarea rochiei tale, atitudinea modestă și părul lung și negru...

Își plimbă privirea pe trupul meu, din cap până-n picioare și-napoi.

— Ești exact genul lui.

Nu-i spun că asta și urmăresc.

Că asta sper.

Sau cel puțin așa stăteau lucrurile până când m-am pomenit cu un observator învăluit în mantie, care acum mă urmărește din fundul încăperii, cu brațele încrucișate, instalat la masa dintr-un separeu altminteri gol.

— Există un motiv pentru care locul ăsta rămâne rapid fără angajați nuli, și nu din pricina lefurilor de rahat, zice ea, zâmbindu-mi cu amărăciune.

Nu mă ostenesc s-o întreb de ce rămâne aici, căci pântecul ei umflat este un răspuns suficient. O nulă are puține variante de a-și câștiga traiul în Sângeriș, cu excepția muncii trudnice din mină. Nu-i un loc potrivit pentru o femeie însărcinată. Oamenii fac ce pot ca să supraviețuiască, chiar dacă asta înseamnă o echilibristică între o existență sigură și una plină de pericole.

— Mulțumesc că m-ai prevenit! îi șoptesc, gândindu-mă la pontul misterios pe care Sereme l-a primit în ziua curentă, ceva mai devreme, când planurile noastre actuale fuseseră deja declanșate.

Mă întreb dacă n-a fost de la Levvi, prea speriată ca să-și murdărească mâinile cu Fîur du Ath și cu faptele noastre izvorâte din compasiune, dar sângheroase.

Nu există metodă mai ușoară de a enerva un rege tiranic decât să întreții legături cu dușmanii lui.

Un runist se apropie de noi, cu roba albă atârându-i pe trupul slăbuț și cu părul întunecat strâns într-un coc la baza cefei. Se uită de sus la mine și privirea îmi poposește pe unicul nasture care-i ține locului haina vaporosă. Simbolul unui băț pentru gravat, imprimat pe cerculețul de lemn, îi anunță talentul de a trasa runele de bază.

După felul disprețuitor în care mă privește, m-aș fi așteptat la doi sau trei nasturi. Poate anunțând vreun talent deosebit ca *sângemagia* sau altceva la fel de spectaculos. Sau măcar m-aș fi așteptat ca nasturele de gravor să fie mai mult decât elementar: confecționat din argint sau din aur.

Mi-aș dori să-i pot spune asta.

În schimb, accept bățul amplificator înclinând cu modestie din cap și cuprind în palmele transpirate metalul gol pe dinăuntru și presărat cu puncte și volute ce emit o lumină proprie.

Arunc încă o privire către Tarik Relaken, apoi scrâșnesc din dinți și mă uit peste umăr, către observatorul în mantie pe care în mod cert nu l-am luat în calcul. Mă cuprinde neliniștea.

— E totu' n regulă?

Nu.

O ciocârlie-de-pergament se apropie în zbor, își coboară ciocul, își strânge aripile și îmi aterizează în poală.

— N-am mai cântat niciodată în fața unui public atât de numeros, murmur, băgând mesajul în buzunar ca să-l citesc mai târziu.

— Înțeleg, zice Levvi, oferindu-mi un zâmbet liniștitor. În general sunt prea absorbiți de ei înșiși ca să ne remarce.

Își ridică vioara și o sprijină în golul claviculei.

— Cunoști „Balada lunii căzătoare”?

Toată căldura din obraji îmi pierde și din străfundurile minții mele se înalță o amintire. Golită de emoție. De frumusețe.

De durere.

Năluca a ceva ce abia reușesc să întrezăresc, dar al cărei cadavru este ancorat în subsolul înghețat al propriei minți. Locul dinăuntru meu care e vast precum Câmpia Ergor, cea pe care cândva am străbătut-o singură, cu cheaguri din sângele altcuiva înghețate pe hainele zdrențuite ce îmi atârnav pe trupul scheletic.

— Da, răspund cu glas răgușit. Cunoscut cântecul ăla foarte bine.

Levvi își trece arcușul peste strunele întinse, confecționate din fire din coadă de Pana-Lunii, și scoate prima notă, atât de lungă și de profundă, că pare aproape concretă. Le cântă pe următoarele cu asemenea pasiune de parcă ea însăși ar fi scris melodia.

Ca și cum cuvintele frumoase ale fabulei ar fi fost extrase din cenușa propriului ei trecut îngrădit.

Ridic amplificatorul spre buzele ascunse sub văl și îmi umplu plămâni cu aer, schimbându-mi ușor poziția pentru ca pumnalul ascuns în corsaj să nu mă înțepe în coaste. Închid ochii și plonjez în melodie așa cum am plonjat odinioară în viață, dar folosind cuvintele pe care de atunci am învățat să le rostesc. Întărită de ororile pe care le-am întâlnit de atunci.

Orori cu flăcări.

Orori care-ți macină mîntea.

Mulțimea dispăre, iar eu cînt despre o Colți-de Sabie de culoarea cernelii ce zboară pe cerul negru ca o catifea, apoi se face ghem și moare în beznă, unde nu va mai fi văzută niciodată. Despre o Pana-Lunii superbă, care se ghemuiește lângă fiara de culoarea funinginii, luminându-i forma.

Oferindu-i strălucirea sa.

Cînt despre cum, treptat, lumina Penei-Lunii pălește. Despre cum, treptat, aburcat după aburcat, strălucirea ei se strecoară în trupul lui Colți-de-Sabie, colorându-i solzii în alb. Apoi melodia coboară atingînd note mai joase, distructive, și povestește cum Pana-Lunii nu s-a mai putut menține pe cer.

Cum a căzut.

Cum Colți-de-Sabie s-a descolăcit în culcușul ei dintre stele, plină de viață și lumina primite în dar, și cum a plonjat spre lumea de dedesubt, în căutarea prietenei sale. Cum a scurmat printre țândările de piatră neagră împrăștiate prin zăpadă, încercînd s-o adune la loc.

Cum a eșuat.

Îmi ridic pleoapele și devin vag conștientă că toți ochii din încăpere s-au întors către noi. Măriți de lăcomie sau uzi de lacrimi ce alunecă pe obraji vopsiți.

Dar bărbatul cu mantie îmi atrage complet atenția, deși jumătatea de sus a feței lui este ascunsă în continuare în umbra glugii. Cu toate astea, privirea lui străbate spațiul și mă cuprinde ca-ntr-o strânsoare de fier din care nu mai pot scăpa.

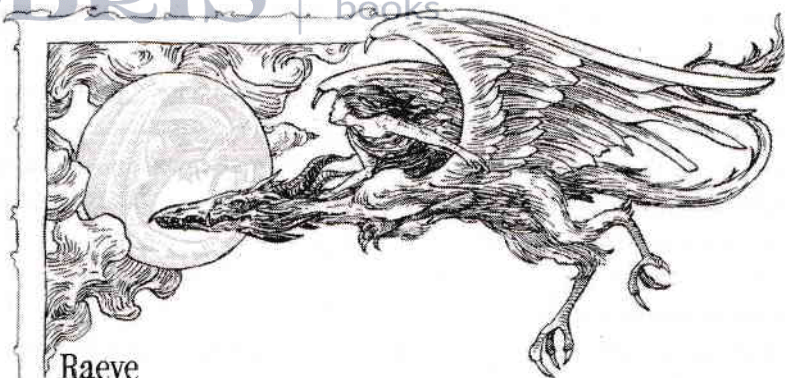
În timp ce cuvintele continuă să mi se reverse de pe buze, devin extrem de conștientă că pericolul îl înconjoară pe acest bărbat, care îi eclipsează pe toți cei din jur atît ca statură, cît și ca prezență. Care arborează dezinvoltura celor intangibili.

O revelație sumbră mă izbește ca o lovitură în tâmplă în timp ce îmi abat privirea la Tarik, în separeul lui. Mă privește cu o lăcomie atît de incriminatorie, încât știu că nu voi părăsi localul fără ca el să fie pe urmele mele. Rezultatul perfect.

Numai că...

Mă uit din nou la următorul meu cu mantie, scrutînd umbrele care-i ascund identitatea.

Am venit aici ca să atrag un monstru și am sfârșit prin a agăța doi.

Raeve

CAPITOLUL 2

NUMAI ȘAPTE ORE DE CÂNTAT NEÎNTRERUPT TE POT FACE SĂ TE SIMȚI CA ȘI cum ai fi înghițit o perie metalică și pe urmă ai fi vomitat-o la loc.

Trag de lanțul closetului, apoi îmi dreg glasul, încercând să îmi mai detensioneze coardele vocale. Închid ușa în urma mea și mă apropiez de unul dintre ligheane, frecându-mi mâinile cu săpun în timp ce îmi privesc imaginea în oglindă. Ochi albastru-cenușiu îmi întorc privirea. Partea de jos a feței îmi este acoperită de vâlul roșu și gros. Într-un contrast șocant cu pielea mea albă ca neaua, îmi ascunde pe jumătate pletele lungi de culoarea cernelii.

— Cânti ca unul dintre Creatori.

O privesc pe femeia de lângă mine, care-și șterge mâinile în timp ce-și studiază chipul în oglindă, cu bărbia ridicată, răsucindu-și capul într-o parte și-ntr-alta ca să-și inspecteze machiajul perfect.

— Mulțumesc!

Cred.

Ar putea fi o insultă. Cu oamenii ăștia nu se știe niciodată.

Îmi privește urechea cupată.

— Talentul ăsta pare irosit pe o nulă, cugetă ea ca și cum nici n-aș fi de față.

În mod clar era o insultă.

— Dacă vocea mea ar avea un asemenea registru, l-aș face pe Ignis să-mi ciugulească din palmă.

Îmi mușc limba până la sânge, abătându-mi privirea către perla roșie care îi atârnă la ureche, apoi înclin din cap cu slugărnicie.

— Da. O adevărată irosire pe o persoană pe care Creatorii n-au socotit-o vrednică de cântecele lor.

Ea fredonează, privind-și din nou imaginea în timp ce-și aranjează o șuviță răzleață. Pare să se simtă validată de respectul meu față de superioritatea ei predestinată. În clipa în care ușa se închide în urma sa, îmi dau ochii peste cap și mă șterg pe mâini.

Într-unul dintre ciclurile astea ale aurorei o să fiu nevoită să-mi mușc limba așa de tare, c-o să-i tai vârful. Sunt sigură c-așa o să pățesc. Este o minune că încă mai e întreagă.

Ies din toaletă și descopăr un bărbat sprijinit de peretele coridorului, ceva mai departe, acoperindu-mi unica ieșire cu excepția ferestrei spălătorului, aflată în încăperea din spatele meu.

Mă opresc în prag, ținând ușa întredeschisă, cu inima paralizată de această... evoluție *neșteptată*.

Credeam c-avea să dureze mai mult să-l momesc. Sau măcar că aveam să pot să urinez în liniște înainte să-nceapă jocul.

Tarik Relaken se uită în fundul paharului pe care-l ține în mână, agitând în el un lichid chihlimburiu din care se ridică fum. Șuvițe încălcite de păr roșu îi cad în ochi, iar pe tâmpilele rase are un model cu flăcări, care-i evidențiază perla de elementalist atârnată de lobul urechii ca o picătură de sânge.

— Ai o voce *senzațională*, murmură el, cu privirea în continuare pierdută în adâncurile paharului. Și culoarea rochiei tale...

Își înclină capul într-o parte și flăcările i se reflectă în ochii căprui-închis ce mă ard de la distanță.

— *Excepțională!*

Cu mintea lucrând frenetic, închid ușa în urma mea, rămânând pe coridor cu bărbatul. I-am atras atenția. Acum trebuie să-l momesc afară din localul ăsta.

Înclin din cap ca și cum i-aș mulțumi, apoi dau să trec pe lângă el, oprindu-mă când se desprinde de perete și se răsuțește cu fața spre mine.

Blocând și mai mult ieșirea.

— Rămâi! murmură el, ducând paharul la buze. Înghite și adaugă pe un ton mios: *Bea* cu mine!

Simt un gol în stomac.

Gura lui o fi zicând „*bea*”, dar ochii lui spun chestii dezgustătoare, care te dezmembrează bucată cu bucată, până nu mai rămâne nimic pentru necrofagi.

Chiar că ești un gunoi.

— Cu o voce ca asta, sunt sigur că gura ta e un *deliciu*, continuă el, plimbându-și privirea pe trupul meu ca pe o pensulă uleioasă și făcându-mi pielea să mă furnice.

În pieptul meu se adună o furie rece ca un bulgăre de gheață, pulsând însuflețită de bătaia unei inimi proprii, nerăbdătoare să pună capăt poveștii chiar aici.

Acum!

Proast-aș fi să n-o fac. Omul și-o cere tare, tare insistent!

Privesc către ușa închisă. Către zăvorul aflat chiar acolo, la numai trei pași. Dacă aș reuși să trec pe lângă el și să-l trag, aș fi sigură că nimeni nu va întrerupe această întâlnire nepremeditată până nu-mi termin treaba.

— Vă cer iertare, domnule, dar am un drum lung până acasă! Trebuie să pornesc dacă vreau să mă odihnesc înainte de aburcat.

Mă pun în mișcare, îndreptându-mă spre fâșia de spațiu liber de la dreapta lui...

Mâna lui se izbește de perete atât de tare, că flacăra torței din zid pâlpaie și pașii mi se opresc.

— *Insist!* șuiera el și ochii îi devin duri ca două așchii de cremene, care fac ceva din sinea mea să șovăie.

Să asculte.

Mă gândesc dacă merită să mai încui ușa aia. Da, e riscant. Dar, ca să fiu cinstită, chiar din acest motiv port vâlul: pentru cazul puțin probabil în care aș fi silită să fug pe fereastra din spate cu o mână retezată în buzunar. Pentru ca nimeni să nu mă poată trage la o parte ceva mai târziu, când va trece pe lângă mine pe vreo scară, recunoscându-mi fața și socotindu-mă principala suspectă care l-ar fi putut îndesa pe Tarik Relaken – fără o mână și fără puls – într-o cabină din toaletă.

La naiba cu toate!

Atenția mi se concentrează, iar trupul mi se încordează. Vârfurile degetelor mă furnică de nerăbdare în timp ce dau să înșfac pumnalul din buzunarul secret croit în corsaj...

Ușa din spatele lui Tarik se deschide, făcându-mă să înjur în surdină. Îl privim amândoi peste umărul lui pe bărbatul solid în mantie care m-a urmărit cântând din spatele încăperii, pe toată durata *somnitului*, cu răbdarea unei statui.

Brusc, holul pare o venă plină până la refuz cu sânge fierbinte. Ca și cum o furtună de foc tocmai s-a înghesuit între perețiiăștia strămți și a consumat tot oxigenul, lăsându-mi prea puțin ca să respir.

Clocotesc de frustrare și furie. Îmi îndepărtez mâna de corsaj, ascunzându-o în faldurile fustei, unde mi-o pot încleșta fără să se observe.

Ce moment inoportun să decidă că trebuie să urineze! Deși pentru el putea fi și mai inoportun. Să fi întârziat câteva clipe, ar fi dat peste o scenă pe care în mod cert n-ar mai fi părăsit-o pe propriile picioare.

Tarik își drege glasul și-și dezlipște mâna nemaipomenit de norocoasă de pe rețe, apoi se trage la o parte, făcându-mi loc să trec. Ar trebui, de fapt, s-o folosească pentru a da mâna cu bărbatul ăsta, pentru că tocmai i-a salvat viața.

Deocamdată.

— Doamnă! zice Tarik cu un zâmbet dubios. Fie-ți somnitul binecuvântat de Creatori!